KETABONA · FICTION

د باران تر شا

لنډ ناول

کتابونه

۲۰۲۶

د باران تر شا

لنډ ناول

دا یوه خیالي کیسه ده. کرکټرونه او پېښې یې د کیسې د نړۍ برخه دي.

لومړی چاپ: ۲۰۲۶

خپرندوی: کتابونه

ketabona.com

هغو لاسونو ته

چې کتابونه له اوبو ژغوري،

او هغو زړونو ته

چې د بل چا لپاره دروازه پرانیزي.

لړلیک

د کوز لاره	۵
د دوړو الماړۍ	۹
هغه ناڅېړل شوی لیک	۱۳
د سپند شپه	۱۷
د څراغ رڼا	۲۱
د باران تر شا	۲۵
وروستۍ پاڼه	۲۹

د کور لاره

لیمه چې له موټره ښکته شوه، باران تازه دریدلی و. د کلي د کوڅې خټې یې بوټانو ته ونښتې او د لمدې خاورې بوی یې د ماشومتوب یوه ورکه ورځ راویښه کړه. د پلار له مړینې وروسته دا لومړی ځل و چې کور ته راتله. په لاس کې یې یوه کوچنۍ بکسچه وه؛ په زړه کې یې دومره خبرې پرتې وې چې هېڅ بکس ته نه ځایېدې.

د دروازې زاړه زنځیر ته یې لاس ورساوه. له انګړه د مور غږ راغی: «څوک دی؟» لیمې غوښتل خپل نوم ووایي، خو ستونی یې ډک شو. یوازې دومره یې وویل: «زه یم، مورې.» دروازه پرانیستل شوه. مور یې شېبه ودرېده، بیا یې لور په غېږ کې ونیوله. د دواړو تر منځ د کلونو واټن و، خو هغه ماښام یې هېڅ یوې د واټن پوښتنه ونه کړه.

په کوټه کې هر څه پر خپل ځای وو. د کړکۍ تر څنګ د پلار څوکۍ، پر دېوال زوړ ساعت او پر مېز هغه پياله چې لاستی يې کلونه مخکې مات شوی و. يوازې د څوکۍ خاوند نه و. ليمې بکسچه کېښوده او د کړکۍ دوړې يې په کوته پاکې کړې. له شيشې هاخوا د توت ونه ښکارېده؛ هماغه ونه چې پلار به يې تر سيوري لاندې ماشومانو ته کيسې لوستلې.

مور يې چای راوړ. «کتابونه يې لا هم په الماری کې دي،» هغې وويل. ليمې پياله په دواړو لاسونو کې ونيوله. «ما ته يې څه پرېښي؟» مور يې ورو موسکی شوه. «څه چې ده لرل، له کاغذونو سره يې ساتل.» بيا يې يوه پيتلي کيلي پر مېز کېښوده. د کيلي له کړۍ سره شين تار تړلی و؛ ليمې هغه تار وپېژاند.

ماشومتوب کې به یې پلار ویل چې هره کیلي یوه دروازه نه، یوه پوښتنه هم پرانیزي. لیمې به خندل او د الماری خوا ته به یې منډه کړه. اوس الماری د ده له قد څخه هم لوړه ورته ښکارېده. قلف یې په سختۍ تاو شو. دننه د کاغذ، لرګي او زړې رطوبت ګډه بوی و.

کتابونه په پاکو ټوټو کې نغښتي وو. د پښتو شعرونو تر یوه دیوان لاندې نسواري کتابچه پرته وه. پر لومړۍ پاڼه په نرۍ لیکدود لیکل شوي وو: «د هغو ماشومانو نومونه چې کتابونه یې وړي دي.» لیمې پاڼې واړولې. د هر نوم تر څنګ یوه نېټه او د کتاب نوم و. په وروستۍ پاڼه کې یو نوم بې نېټې پاتې و: لیمه. تر څنګ یې لیکلي وو: «کله چې بېرته راشي.»

شپه چې شوه، د کور پر بام د اوبو وروستي څاڅکي له ناوې ولوېد. ليمه ويده نه شوه. د کتابچې وروستۍ پاڼه يې څو ځله ولوستله. هغې ښار ته د تلو پر وخت له پلار سره ژمنه کړې وه چې د کلي لپاره به يوه ورځ کتابتون جوړوي. هغه محال ژمنه د راتلونکې يوه روښانه خبره وه؛ وروسته د کار، سفر او بېړې تر منځ ورکه شوه.

سهار يې له مور وپوښتل: «د پل لاندې پخوانۍ هټۍ لا هم زموږ ده؟» مور يې د ډوډۍ پخولو لاسونه ودرول. «دېوالونه يې پاتې دي. چت يې ترميم غواړي.» ليمې کيلي له مېزه پورته کړه. «نن يې ګورم.» مور يې نور څه ونه ويل، خو د چای دويمه پياله يې ورډکه کړه. د کلي پر غرونو لومړۍ رڼا خپره شوې وه.

دویم څپرکی

د دوړو الماری

هتې د پل ختیځ لوري ته وه. د اوسپنې پر وره زنګ پروت و او د کړکۍ یوه شیشه ماته وه. لیمې ور په اوږه وواهه. دننه د لمر یوه نرۍ وړانګه د دوړو له منځه تېرېده. په کونج کې دوه زاړه صندوقونه او یو کږه پښه لرونکی مېز ولاړ وو. له چته د تېر ژمي د اوبو تورې نښې راښکته شوې وې.

هغې د کوټې پلنوالی په قدمونو وکوت. دلته الماری ځایېدې، هلته د لوستلو مېز او د کړکۍ تر څنګ د کوچنیانو لپاره یو فرش. دا ټول لا یوازې په خیال کې وو، خو د خالي کوټې سکوت د کور د چوپتیا په څېر دروند نه و. لیمې د خپل ځادر په څنډه د کړکۍ چوکاټ پاک کړ. له باندې یو هلک ورته ځیر و. «دلته څه جوړوئ؟» هغه وپوښتل. «لا نه پوهېږم،» هغې وویل، «خو دروازه به یې تړلې نه وي.»

احمد تر غرمې وروسته راغی. هغه د کلي ترکاڼ و او د لیمې له ورور سره یې ښوونځی لوستی و. په لاس کې یې متر او پر اوږه یې د وسایلو کڅوړه وه. چت ته یې وکتل، د مېز کږه پښه یې وازمویله او بیا یې وویل: «له مېزه مه وېرېږه؛ له چته ووېرېږه.»

لیمه وخندل. دا له راتلو وروسته د هغې لومړۍ بې تکلفه خندا وه. «څومره لګښت غواړي؟» احمد اندازه واخیسته. «لومړی به وګورو څه ژغورلی شو. هر زوړ لرګی د سوځولو نه وي.» هغې د صندوقونو سرونه پورته کړل. په یوه کې د پلار د هتۍ پخوانۍ تختې پرتې وې. احمد یوه تخته رڼا ته ونیوله. «دا به الماری شي.» لیمې د کوټې دېوال ته وکتل. لومړی ځل یې احساس کړه چې خیال هم وزن لري او په لاس پورته کېدای شي.

خبر په کلي کې تر کار مخکې خپور شو. چا ویل چې هتۍ به بېرته د سودا لپاره پرانیستل شي. چا ویل د ښار دفتر دی. یوه سپین ږیري لیمې ته وویل: «کتاب په ډوډۍ نه بدلیږي، لورې.» لیمې د هغه خبره رد نه کړه. هغې پوهېده چې د تش نس پر وړاندې ښکلې جملې کمزورې وي.

ماښام یې له مور سره د لګښت حساب وکړ. د خپلې سپما یوه برخه یې د چت، کړکۍ او رنګ لپاره بېله کړه. د قیمتي څوکیو نوم یې له لېسته وایست. د پرانیستې د مېلمستیا کرښه یې هم پاکه کړه. مور یې وویل: «د خلکو د راتلو لپاره هرومرو دیګ نه پخېږي.» لیمې کتابچه بنده کړه. «یو څراغ، یو خوندي چت او د ناستې ځای. له همدې به پیل وکړو.» له انګړه د وچو لرګیو د ماتېدو غږ راغی.

په درېیمه ورځ دوه نجونې له ښوونځي راستنې شوې او د هتۍ مخې ته ودرېدې. یوې یې د بکس له جیبه یو کتاب راوویست. پوښ یې شلېدلی و، خو پاڼې یې بشپړې وې. «دا مو په کور کې لوستی،» هغې وویل. «که دلته یې ایږدئ، نور به یې هم ولولي.»

لیمه د وره له خاورینو پښو راکوزه شوه. کتاب یې داسې واخیست لکه څوک چې ورته د جوړې شوې ودانۍ لومړۍ خښته ورکوي. د نجلۍ نوم یې وپوښت. «رڼا.» لیمې په نوې کتابچه کې ولیکل: «لومړی ورکړل شوی کتاب؛ رڼا.» نجلۍ وخندل. «زما نوم مه غټوئ، د کتاب نوم ولیکئ.» د لیمې له لاسه قلم شېبه ودرېد. هغې د پلار کتابچه راپه یاد کړه او د کتاب نوم یې د نجلۍ تر نوم لاندې په احتیاط ولیکه.

درېيم څپرکی

هغه ناڅېرل شوی لیک

د صندوق په تل کې یو پاکټ و. پر مخ یې د لیمې نوم لیکل شوی و، خو پته او ټاپه یې نه لرله. هغې پاکټ کور ته یووړ او د کړکۍ تر څنګ کېناسته. د پلار لیکدود یې له لومړۍ کرښې وپېژاند. کاغذ لږ ژېړ شوی و؛ ځینې توري داسې نري وو لکه لیکوال چې د قلم له ختمېدو خبر وي.

«لورې، که دا لیک لولې، بنایي زه درته ډېرې خبرې مخامخ نه شم کولای.» لیمې نور لوستل ودرول. په انګړ کې مور یې د توت وچې پاڼې ټولولې. هغې غوښتل ورغږ کړي، خو غږ یې ونه کړ. پاکټ یې په غېږ کې کېښود او سترګې یې پټې کړې. له لرې د ښوونځي زنګ واورېدل شو. ماښومانو د کوڅې له سر سره منډې وهلې؛ ورځ د پخوا په څېر روانه وه.

په لیک کې د ناروغۍ او شکایت خبره نه وه. پلار یې د هغه لومړي کتاب کیسه کړې وه چې په پور یې اخیستی و. لیکلي یې وو چې درې شپې یې د دوکان تر تړلو وروسته د څراغ لاندې لوستی و. کتاب یې بېرته سپارلی و، خو د یوې جملې اغېز ورسره پاتې شوی و: انسان یوازې د خپل ژوند په اندازه نه ژوند کوي.

لیمه ورو ورو لوستل. «ما غوښتل زموږ د کلي ماشومان هم د نورو د ژوند کړکۍ وویني. خو د کور لګښتونه وو، دکان و، ستړیا وه. ډېر کارونه مې سبا ته پرېښودل.» د کاغذ په پای کې جمله نیمګړې نه وه؛ لنډه وه: «ته زما پاتې کار مه بوله. که کتابتون جوړوې، د خپل زړه لپاره یې جوړ کړه.» لیمې لاس پر کاغذ کېښود. د ژمنې دروندوالی لږ بدل شو؛ اوس یوازې پور نه و.

هغې لیک مور ته ولوست. مور یې تر پایه غلې وه. بیا یې وویل: «ستا پلار په ځوانۍ کې کیسې هم لیکلې.» لیمې حیرانه ورته وکتل. «ولې مو راته نه ویل؟» مور یې وخندل. «ځکه هغه خپله نه ویل. سړي کله کله د زړه خبره د مېز په کشو کې پټوي.»

د زاړه مېز په کشو کې درې پاڼې وې. د یوه بزګر، یوې وچې چینې او د باران د انتظار کیسه وه. وروستۍ پاڼه نه وه. لیمې پاڼې سمې کړې. هغې غوښتل په هماغه شپه کیسه بشپړه کړي، خو قلم یې بېرته کېښود. د پلار د تورو تر څنګ یې د خپل غږ ځای ونه موند. مور یې وویل: «هره پاڼې خبره بشپړول نه غواړي؛ ځینې خبرې یوازې اورېدل غواړي.» لیمې پاڼې له لیک سره په پاک ټوکر کې ونغښتې.

سبا یې د کتابتون پر دېوال د پلار لوی انځور ونه ځړاوه. د کړکۍ تر څنګ یې د هغه پخوانۍ څوکۍ کېښوده او پر مېز یې خلاصه کتابچه پرېښوده. په لومړۍ پاڼه کې یې ولیکل: «کومه کیسه درسره پاتې ده؟»

احمد چې راغی، پوښتنه یې ولوسته. «زه لیکل نه شم ښه کولای،» هغه وویل. لیمې ځواب ورکړ: «دلته د ښکلي خط سیالي نشته.» هغه یو وخت غلی پاتې شو. بیا یې په پنسل ولیکل چې پلار به یې د کار پر مهال سندرې ویلې، خو ده هېڅ یوه بشپړه نه ده زده. کرښې کږې وې. لیمې یې د سمولو هڅه ونه کړه. کتابچه یې پر مېز خلاصه پرېښوده. ماښام چې بېرته راغله، تر هغې کرښې لاندې د بل چا دوه توري لیکل شوي وو: «زما هم.»

د سیند شپه

باران د پنجشنبې له ماښامه پیل شو. لومړی نرم و؛ د انګړ پر خاوره یې وړې دایرې جوړولې. تر نیمې شپې پورې یې غږ بدل شو. د ناوې اوبه په یوه ځل توییدې او باد د کړکۍ پاڼې لړزولې. لیمه له خوبه پاڅېده. د سیند غږ د کور تر دېواله رسېده.

هغې څراغ روښانه کړ. مور یې لا ویښه وه. «د پل هتی ټینګه ده،» هغې وویل. همدا یوه جمله بس وه. لیمې څادر واخیست او له وره ووته. په کوڅه کې احمد د څراغ رڼا ورنږدې کړه. هغه له بل لوري راتلو. هېڅ یوه ونه پوښتل چې ولې په دې وخت کې دباندې دي. دواړو د پل خوا ته ګامونه تېز کړل. اوبه د لارې له ډبرو پورته تېرېدې.

د هټۍ تر وره لاندې اوبه ننوتې وې. الماری لا تشې وې ، خو د کتابونو صندوقونه پر ځمکه پراته وو. احمد لومړی صندوق پورته کړ. لیمې دویم ته لاس وروانچاوه؛ له اټکل څخه دروند و. دواړو یې د مېز پر سر کېښود. له دباندې د لرګي د ماتېدو غږ راغی.

رنا د خپل ورور او پلار سره راورسېده. په لاسونو کې یې بوجۍ او رسۍ وې. «کتابونه جومات ته وړو،» پلار یې وویل، «هلته ځمکه لوړه ده.» چا اوږده مشوره ونه کړه. صندوقونه خلاص شول، کتابونه په بوجیو کې ووتل او بوجۍ اوږو ته پورته شوې. لیمې د رنا ورکړی کتاب وپېژاند. پوښ یې لوند شوی و. هغې تر خپل څادر لاندې ونیو او د نورو پسې روانه شوه. په تیاره کې هر څراغ د بل څراغ لپاره لاره نیوله.

تر سهاره یې کتابونه خوندي ځای ته ورسول. ځینې پاڼې لمدې وې. مور یې په کور کې پاکې ټوټې هوارې کړې او کتابونه یې پرانیستل. د بخارۍ تر څنګ یې نه ایښودل؛ پاڼې به کرېږ شوې وای. لیمې په احتیاط د دوو پاڼو تر منځ نرۍ کاغذ کېښود. کار ورو و او لاسونه یې یخ وو.

هغه سپین ږیرۍ چې د ډوډۍ خبره یې کړې وه، د چای له تودې چاینکې سره راغی. د دروازې پر سر یې خټې وخنډلې. «زما په کور کې دوه زاړه صندوقونه دي،» هغه وویل. «که کار درکوي، راوړم یې.» لیمې سر وخوځاوه. ده د کتابونو پر لمدو پاڼو نظر واچاوه. «له اوره یې لیرې وساتئ.» هغې وویل: «هو، کاکا.» هغه د چای پیالې په قطار کې کېښودې؛ نور بحث یې ونه کړ.

سیند چې بېرته په خپله غاړه کې شو، د هټۍ پر فرش د خټو یوه نرۍ پرده پاتې وه. د کتابتون د پرانیستې لپاره ټاکل شوې ورځ تېره شوه. لیمې پر دېوال له تړلي کاغذه نښته پاکه کړه. شېبه یې فکر وکړ چې ښايي دا ټول له پیله ناسمه هیله وه.

احمد د کړکۍ تر څنګ ولاړ و. «الماری لوړووو،» هغه وویل. «لاندې به خښتې وي. کتابونه به له ځمکې لرې وي.» لیمې د خټو کرښه وکتله. تر هغې پورته دېوال وچ و. هغې متر راواخیست. «تر دې کرښې هم یوه لویشت لوړ.» احمد سر وخوځاوه. د نوې اندازې تر اخیستو وروسته دواړه په کار شول. د اوبو د نښې رنګ یې سمدستي پټ نه کړ؛ لومړی یې دېوال وچېدو ته پرېښود. ځینې ټیپونه تر ښکلا مخکې هوا غواړي.

د څراغ رڼا

د کلي ښځو د کتابتون لپاره یو لوی فرش راوړ. چا یې زړې څنډې ورګنډلې وې او چا یې دوړې وهلې وې. ماشومانو د کړکۍ مخې ته ډبرې راټولې کړې، څو د باران اوبه بل لوري ته واوړي. احمد الماری ټینګې کړې. د نوو تختو بوی د زړو کتابونو له بوی سره ګډ شو.

لیمه نور سهار یوازې هتۍ ته نه رسېده. تل به یو څوک مخکې راغلی و: چا به ور جارو کاوه، چا به له کور څخه یوه پیاله یا یو بالښت راوړی و. هغې غوښتل د هر شي نوم او حساب ولیکي. مور یې ورته وویل: «حساب وساته، خو مرسته په پور مه بدلوه.» لیمې په کتابچه کې د خلکو نومونه ولیکل، خو تر څنګ یې د بېرته ورکولو خانه جوړه نه کړه. د مننې لپاره یوه پاڼه کافي وه.

د الماری پر سر د نوم تخته لا تشه وه. رڼا ویل چې نوم دې «د هیلو کور» وي. احمد «د پل کتابتون» خوښاوه. مور یې وویل: «خلک چې لاره ورته پیدا کړي، نوم به یې هم زده کړي.» لیمې د پلار کتابچه راوړه. پر شا پوښ یې یو کوچنی رسم و: پرانیستی کتاب او له منځه یې راختلی څراغ.

هغې د تختې پر کاغذ ولیکل: «د کلي کتابتون». نه د چا لقب و، نه لویه ژمنه. احمد توري په لرګي کې ورو ورو وکیندل. رڼا د هر توري دوره پو کوله. لیمې د کړکۍ له دې خوا کتل. نوم دومره ساده و چې د ټولو کېدای شو. هغې په لومړي ځل د پلار د نشتوالي تر څنګ د نورو د شتون تودوخه هم احساس کړه.

د پرانیستې په سهار نه لوډسپیکر و، نه اوږدې ویناوې. لیمې ور خلاص کړ او د وره مخې ته یې د اوبو یوه کوزه کېښوده. لومړنی مېلمه یو کوچنی هلک و چې د انځورونو کتاب یې غوښت. ورپسې یوه ښځه راغله چې د خپلې لور لپاره یې کیسه لټوله. سپین ږیری د ورځپاڼې پوښتنه وکړه.

لیمه هر چا ته یو ځای پیدا کاوه. احمد د وروستي مېز پښنه ټینګه کړه او د وره خواته ودرېد. «اوس نو جوړ شو؟» هغه وپوښتل. لیمې د خونې پر خلکو سترګې تېرې کړې. «اوس پیل شو.» د رڼا غږ له کونجه راغی. هغې بلې نجلۍ ته لومړی پاڼه لوستله. د جملې په منځ کې ودرېده، یوه کلمه یې وپوښتله، بیا یې له سره ولوستله. چا یې د بیړې غوښتنه ونه کړه.

غرمه چې ماشومان کورونو ته ولاړل، په مېز کې یوه کاغذي پاڼه پاتې وه. پرې لیکل شوي وو: «ایا زه خپله کیسه دلته ایښودلای شم؟» نوم نه و ورسره. لیمې پاڼه د خلاصې کتابچې تر څنګ کېښوده او لاندې یې ولیکل: «هو. که غواړې، نوم دې هم پرېږده؛ که نه، کیسه دې همدلته ځای لري.»

ماښام هماغه هلک راغی چې لومړی ورځ یې د هتۍ د کار پوښتنه کړې وه. په لاس کې یې نیمه ډکه کتابچه وه. هغه له نورو لیرې ودرېد. لیمې تشه څوکۍ ورو مخې ته ورټېله کړه. هلک کېناست او د خپلې کیسې لومړۍ جمله یې ولوستله: «یوه ورځ زموږ په کلي کې داسې ور خلاص شو چې هېچا ورپسې قلف ونه لید.» لیمې وخندل، خو د کیسې تر پای پورې یې خبره ونه کړه.

شپیږم څپرکی

د باران تر شا

څو اوونۍ وروسته له ښاره د لیمې د کار زنګ راغی. د بېرته تلو نېټه یې وپوښتله. هغې ځواب سمدستي ور نه کړ. د ماښام پر مهال د پل پر غاړه کېناسته. اوبه اوس روښانه وې او د غره سیوری پکې ورو ورو خوځېده. هغې فکر کاوه چې پاتې کېدل او تلل ولې تل د یو بل مخالف ښکاري.

احمد د لرګیو کوچنۍ ټوټې ټولولې. لیمې د زنګ خبره ورته وکړه. هغه وویل: «کتابتون داسې مه جوړوه چې یوازې ستا په موجودیت کې خلاصېږي.» دا خبره ورته سخته هم وه او سمه هم. هغې د وره خوا ته وکتل. رڼا دوه کتابونه یوې نجلۍ ته سپارل او نومونه یې په کتابچه کې لیکل. لیمه چوپه شوه. د هغې له لاسونو پرته هم کار روان و.

هغې د کتابتون لپاره د اونۍ ساده مهالوېش ولیکه. د ښځو د لوست غونډې به مور یې پر مخ بیولې. احمد به د لرګیو او کړکۍ حال کاته. رڼا او د ښوونځي دوه نور زده کوونکي به د کتابونو حساب ساته. د پیسو او ورکړل شویو کتابونو حساب به په جلا کتابچه کې هر چا ته ښکاره و.

سپین ږیري وویل چې د سهار ور به دی خلاصوي، ځکه له لمانځه وروسته یې هسې هم خوب نه ورځي. ټولو وخندل. لیمې د کیلي یوه بله کاپي پر مېز کېښوده. پخوا یې داسې انګېرله چې د کار مینه په خپل لاس کې نیول دي. اوس یې ولیدل چې کله کله مینه د کیلي شریکول دي. د کتابتون پر دېوال مهالوېش وځړول شو. په لاندې کرښه کې د هر چا لپاره د نظر ځای تش پاتې و.

د تلو تر مخه شپه بیا باران وشو، خو دا ځل نرم و. لیمې د پلار نالېږل شوی لیک وروستی ځل ولوست او په الماري کې یې کېښود. د هغه د نیمګړې کیسې تر څنګ یې خپله یوه پاڼه ورزیاته کړه. هغې د پلار پای نه و لیکلی؛ خپله کیسه یې له بل ځایه پیل کړې وه.

مور یې د سفر ډوډۍ په ټوکر کې تړله. «بېرته راځې؟» هغې وپوښتل. لیمې وویل: «راځم. خو دا ځل به د یوې لویې ژمنې تر شا نه پټېږم. نېټه به ټاکم، ټکټ به اخلم، راځم به.» مور یې وخندل. د انګړ د توت له پاڼې یو څاڅکی ولوېد. لیمې کړکۍ وتړله، څراغ یې لږ ټیټ کړ او د سفر بکس یې د وره تر څنګ کېښود.

سهار موټر د پل پر سر ورو شو. لیمې له کړکۍ بهر وکتل. د کتابتون ور خلاص و. سپین بږیري جارو تکیه کړې وه او احمد له رڼا سره د یوې الماری مخې ته ولاړ و. د وره پر تخته تازه رنګ ځلېده. مور یې د کوڅې له سره لاس پورته کړ.

لیمه شاته تکیه شوه. د بکس په پاسنۍ جېب کې یې یو کتاب ایښی و؛ په پور یې اخیستی و او د بېرته سپارلو نېټه یې لیکل شوې وه. هغې لومړۍ پاڼه پرانیسته. د کاغذ تر منځ د توت یوه وچه پاڼه پرته وه. د کړکۍ پر شیشه څو څاڅکي وځلېدل او لمر د ورېځو له څنډې راووت. لیمې لوستل پیل کړل. له بارانه هاخوا کومه بله دنیا نه وه؛ همدا دنیا وه، خو اوس پکې یوه دروازه زیاته خلاصه وه.

وروستۍ پاڼه

یوه میاشت وروسته لیمې ته د رڼا لیک ورسېد. پاکټ کړې ځنډې درلودې او پته یې په لویو تورو لیکل شوې وه. په لیک کې د کتابونو شمېر نه و، د پرانیستې ستاینه هم نه وه. یوازې د یوه هلک کیسه وه چې پخوا به یې د لوستلو پر وخت سر ټیټاوه، خو اوس نورو ماشومانو ته کیسې لولي.

لیمه د ښار په کوچنۍ کوټه کې ناسته وه. کړکۍ یې پر بل دېوال خلاصېده. هغې لیک د مېز پر سر کېښود او د ټېرته تلو ښټه یې په جنتري کې په نښه کړه. بیا یې د رڼا د لیک په شا ولیکل: «بل ځل به خپله نوې کیسه راوړم.»

پای

د لوست خبرې

ایا یوه کوچنۍ کوټه د یوه کلي په ژوند کې بدلون راوستلای شي؟ لیمه د دې پوښتنې لپاره لوی ځواب نه لري. هغه یوازې یو ور پرانیزي، یو کتاب خوندي کوي او کیلي له نورو سره شریکوي.

د دې کیسې تر لوستلو وروسته بنایي له ځانه وپوښتو: زموږ په کور، کوڅه یا کلي کې کوم کار د سبا په تمه پاتې دی؟ د پیل لپاره تر ټولو کوچنی ګام څه کېدای شي؟ او څوک شته چې دا ګام ورسره شریک کړو؟

کتابونه

د باران تر شا

لنډ ناول

۲۰۲۶

KETABONA.COM